

Handwritten signature

Uitgifte

Repertoriumnummer 855
Datum van uitspraak 7 december 2020
Rolnummer 2019/AG/284
Artikel 792, 2 ^{de} lid Ger. W. op 9 december 2020 Kennisgeving aan partijen en ongetekend afschrift aan de respectievelijke raadsleden

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Gent

zesde kamer

Arrest

COVER 01-00001855556-0001-0017-01-01-1

1. [REDACTED] handelend in haar eigen naam en in haar hoedanigheid van wettige vertegenwoordiger van haar minderjarig kind [REDACTED] wonende te 9300 AALST, [REDACTED] appellante,

vertegenwoordigd door mr. BUEKENHOUT Lotte loco mr. VAN VRECKOM Hilde, advocaat te 1030 SCHAARBEEK, Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5, *alwaar zij keuze van woonplaats doet*,

2. [REDACTED] meerderjarige zoon van [REDACTED] [REDACTED] wonende te 9300 AALST, [REDACTED] appellant,

vertegenwoordigd door mr. BUEKENHOUT Lotte loco mr. VAN VRECKOM Hilde, advocaat te 1030 SCHAARBEEK, Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5, *alwaar hij keuze van woonplaats doet*,

tegen

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN AALST (afgekort OCMW AALST), met ondernemingsnummer 212.237.186 en zetel te 9300 AALST, Gasthuisstraat 40, geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. LIEVENS Philip, advocaat te 9308 HOFSTADE (O.-VL.), Steenweg op Dendermonde 2A

* * *

Gelet op de stukken van het dossier van de rechtspleging, inzonderheid op het eensluidend verklaarde afschrift van het op tegenspraak gewezen vonnis van 5 december 2019 van de kamer A6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Aalst (AR-nr. 19/400/A), bij gerechtsbrief van 10 december 2019 aan partijen ter kennis gebracht.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, aangetekend verstuurd op 27 december 2019 en ontvangen op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent op 30 december 2019.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2020 in toepassing van artikel 747, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek tot het bepalen van conclusietermijnen en de rechtsdag.

* * *

1 De feiten

1 Mevrouw [REDACTED] is op 15 maart 2007 aangekomen in België.

In 2011 kwamen ook haar twee zonen, [REDACTED] en [REDACTED] naar België.

Mevrouw [REDACTED] ontving sedert 21 februari 2018 maatschappelijke dienstverlening van het OCMW Aalst, onder de vorm van een financiële steun equivalent aan het leefloon categorie met gezinslast.

Zij is besmet met het HIV-virus en heeft baarmoederkanker. Zij lijdt ook aan een post-traumatisch stress syndroom (PTSD).

2 Mevrouw [REDACTED] heeft twee asielaanvragen ingediend die ten gronde niet zijn behandeld.

Vervolgens heeft zij vier medische regularisatieaanvragen ingediend (in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet)) en drie aanvragen tot humanitaire regularisatie (in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet).

Zij diende op 2 augustus 2018 een vijfde medische regularisatieaanvraag in bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) die bij beslissing van 31 januari 2019 ongegrond werd verklaard.

Tegen deze laatste beslissing heeft mevrouw [REDACTED] op 15 maart 2019 beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Over dit beroep werd nog geen uitspraak gedaan.

3 Als gevolg hiervan nam het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst (BCSD) van het OCMW Aalst op 6 maart 2019 de volgende beslissingen:

“Stopzetting maandelijkse steun equivalent leefloon, niet Belg, met ingang van 01/02/2019. – Op 31/01/2019 werd uw verblijfsrecht ingetrokken. U verblijft vanaf die datum illegaal in ons land en heeft bijgevolg enkel recht op een tussenkomst in dringende medische kosten.

[REDACTED]
Stopzetting om de kosten ten gevolge van een opname in het ziekenhuis vanaf 14/02/2019 door de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeit ten laste te nemen.

Wij ontvingen een mutatie vanuit de Kruispuntbank waardoor uw medische kaart dient stopgezet te worden. Uw dossier dient herbekeken te worden. (...)

[REDACTED]
Toekenning om het remgeld ten gevolge van een ambulante verzorging in het ziekenhuis vanaf 14/02/2019 tot 13/05/2019 door de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeit ten laste te nemen.

(...)

Volgens de gegevens uit het sociaal onderzoek dat gevoerd werd door onze diensten, kunnen wij besluiten dat u in aanmerking komt voor het ten laste nemen van het remgeld met betrekking tot de dringende hulp die aan u werd geboden/zal worden geboden (...).

D-medicatie, remgeld, persoonlijke opleg en andere niet terugbetaalbare kosten zijn voor uw rekening.

Toekenning om de kosten ten gevolge van een opname in het ziekenhuis vanaf 14/02/2019 tot 13/05/2019 door de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeit ten laste te nemen.

(...)

Volgens de gegevens uit het sociaal onderzoek dat gevoerd werd door onze diensten, kunnen wij besluiten dat u in aanmerking komt voor het ten laste nemen van dringende medische hulp die aan u werd geboden/zal geboden worden door een ziekenhuis. (...)

D-medicatie, remgeld, persoonlijke opleg en andere niet terugbetaalbare kosten zijn voor uw rekening."

4 Mevrouw [REDACTED] en haar zonen gingen niet akkoord met deze beslissing van het OCMW Aalst en tekenden hiertegen beroep aan.

5 Op 1 april 2019 besliste het BCSD van het OCMW Aalst om de onkosten voor geneesmiddelen (verstrekkt ingevolge een medisch voorschrift) en de medische kosten (ten belope van het wettelijk honorarium) verder te betalen voor de periode van 1 april 2019 tot 13 mei 2019 tot mevrouw [REDACTED] in regel zou zijn met de mutualiteit.

2 De procedure in eerste aanleg

6 Bij verzoekschrift, aangetekend verstuurd op 10 mei 2019 en ontvangen op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Aalst, op 13 mei 2019, tekenden mevrouw [REDACTED] en de heer [REDACTED] huidige appellanten, beroep aan tegen de beslissing van het OCMW Aalst, huidige geïntimeerde, van 6 maart 2019. Zij vroegen om:

- de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de beslissing van het OCMW Aalst van 6 maart 2019 te vernietigen en te hervormen als volgt:
- het OCMW Aalst te veroordelen tot maatschappelijke dienstverlening equivalent aan het leefloon met ingang van 1 februari 2019 voor mevrouw [REDACTED] en haar kinderen, alsook een steun equivalent aan de gewaarborgde kinderbijslag voor haar minderjarig kind;
- het OCMW Aalst te veroordelen tot het ten laste nemen van de medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten van zowel mevrouw [REDACTED] als haar kinderen vanaf februari 2019;
- het OCMW Aalst te veroordelen tot de gerechtskosten, met name de rechtsplegingsvergoeding, voor een bedrag van 267,37 euro.

Deze zaak werd ingeschreven op de algemene rol van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Aalst onder het nummer 19/400/A.

PAGE 01-00001855556-0004-0017-01-01-4

7 Bij conclusie, op 3 oktober 2019 neergelegd op dezelfde griffie en tevens op de openbare zitting van 3 oktober 2019, vorderde het OCMW Aalst de vordering ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, om te zeggen dat de beslissing terecht is en om de kosten te begroten als naar recht.

8 Bij eindvonnis van 5 december 2019, op tegenspraak gewezen door de kamer A6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Aalst, werd(en):

- de vordering van appellanten ontvankelijk maar niet gegrond verklaard;
- de bestreden beslissing van het OCMW Aalst van 6 maart 2019 bevestigd;
- het OCMW Aalst in overeenstemming met artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek, veroordeeld tot de gedingkosten, begroot op 131,18 euro rechtsplegingsvergoeding en 20 euro bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

9 De eerste rechters waren van oordeel:

- dat het door mevrouw [REDACTED] ingediende beroep bij de RvV tegen de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag in principe niet schorsend is; aan dit beroep kan enkel een schorsende werking worden toegekend in uitzonderlijke omstandigheden;
- dat de arbeidsrechtbank, die gevat is door een geschil over maatschappelijke dienstverlening, dienaangaande slechts beschikt over een marginaal toetsingsrecht; het komt deze rechtbank niet toe zich te mengen in de discussie over het verblijfsrecht van mevrouw [REDACTED];
- dat het niet betwist wordt dat mevrouw [REDACTED] aan een ernstige ziekte lijdt;
- dat de medische stukken die zij neerlegt, niet of minstens ontoereikend aantonen dat een terugkeer naar Rwanda voor haar een ernstig risico inhoudt dat haar gezondheidsrisico op een ernstige en onomkeerbare wijze zou verslechteren; volgens de DVZ is mevrouw [REDACTED] arbeidsgeschikt; er zijn geen acute medische behandelingen meer noodzakelijk; bovendien is medische opvolging en medicatie beschikbaar in het land van herkomst, hetgeen de behandelende arts van mevrouw [REDACTED] bevestigt; de beschreven mogelijke neveneffecten zijn niet van aard dat zij een ernstig risico op een ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand inhouden; haar laatste consult bij de psychiater dateert van mei 2018, zodat ook op dit vlak geen ernstig risico bewezen is;
- dat de behandelende arts van mevrouw [REDACTED] niet motiveert waarom een terugkeer een ernstig risico inhoudt op een ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand;
- dat het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding, bij gebrek aan andersluidende motivering, dient te worden begroot op het basisbedrag van een niet in geld waardeerbare vordering.

3 De procedure in hoger beroep

10 Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent op 30 december 2019, hebben appellanten hoger beroep aangetekend tegen voormeld vonnis van 5 december 2019.

Deze zaak werd ingeschreven op de algemene rol van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, onder het nummer 2019/AG/284.

11 Bij beschikking, gewezen bij toepassing van artikel 747, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek op 5 maart 2020 werd de zaak vastgesteld voor pleidooien op 7 september 2020.

12 Bij conclusie, op 3 juni 2020 neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, vorderen appellanten:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Aalst van 5 december 2019 te vernietigen;
- hun oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, de beslissing van het OCMW Aalst van 6 maart 2019 te vernietigen en als volgt te hervormen;
- het OCMW Aalst te veroordelen tot maatschappelijke dienstverlening equivalent aan het leefloon met ingang van 1 februari 2019 voor mevrouw ██████████ en haar kinderen, alsook een steun equivalent aan de gewaarborgde gezinsbijslag voor haar minderjarig kind;
- het OCMW Aalst te veroordelen tot het ten laste nemen van de medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten van mevrouw ██████████ en haar kinderen vanaf februari 2019;
- het OCMW Aalst te veroordelen tot de gerechtskosten, met name 262,37 euro rechtsplegingsvergoeding.

13 Bij conclusie, op 7 juli 2020 neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, vordert het OCMW Aalst de vordering van appellanten ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, derhalve te zeggen dat de beslissing terecht is en om de kosten te begroten als naar recht.

14 De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet in de openbare terechtzitting van 7 september 2020.

Het openbaar ministerie legde op 5 oktober 2020 een schriftelijk advies neer op de griffie. Dit schriftelijk advies werd ondertekend door Wim Van Nieuwenhove, advocaat-generaal bij het auditoraat-generaal bij het arbeidshof te Gent.

Zowel appellanten als geïntimeerde repliceerden op dit advies door middel van een conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 29 oktober 2020.

Het arbeidshof nam de zaak op 2 november 2020 in beraad om uitspraak te doen op heden.

4 De grieven van het hoger beroep

4.1 Standpunt van appellanten

Appellanten achten zich gegriefd door het bestreden vonnis.

15 In een eerste grief, stellen zij dat het vonnis van de eerste rechters in tegenspraak is met de rechtspraak inzake de medische onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten.

Mevrouw [REDACTED] bevindt zich door haar verschillende aandoeningen in een situatie van medische overmacht.

Het feit dat de DVZ haar medische regularisatieaanvraag ongegrond heeft verklaard, betekent niet dat de arbeidsgerechten hierdoor gebonden zijn, zeker nu een beroep is ingediend bij de RvV en de wettigheid van de beslissing van de DVZ wordt betwist. Appellanten gaan verder in op de motieven waarom zij van oordeel zijn dat de beslissing van de DVZ niet correct is en onvoldoende gemotiveerd.

16 De neergelegde medische attesten tonen aan dat mevrouw [REDACTED] bij een terugkeer naar Rwanda een ernstig risico loopt om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het medicijn Odefsey (HIV) is niet beschikbaar in Rwanda en de opvolging van haar baarmoederkanker zou problematisch worden. De bewering dat haar behandelende arts bevestigd zou hebben dat medische opvolging en gepaste medicatie beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst, is onjuist. Het is bovendien niet correct dat uit het attest van dr. Santermans zou blijken dat er op psychiatrisch vlak geen ernstig risico bewezen is. Het laatste consult dateert niet van 2018; er was nog een consult op 16 oktober 2019.

Een terugkeer naar Rwanda houdt wel een ernstig risico in op een ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand en bijgevolg ook het risico dat mevrouw [REDACTED] schade zou oplopen die ernstig en onomkeerbaar is.

De eerste rechters hebben de inhoud van de door appellanten gevoegde medische stukken volledig naast zich neergelegd. Zij hebben zich zonder enig gegrond onderzoek aangesloten bij de vaststellingen gedaan door de arts-adviseur van DVZ. Zij hebben aldus artikel 149 van de Grondwet geschonden dat stelt dat een vonnis met redenen moet omkleed zijn.

Appellanten leggen tevens recente medische attesten neer om aan te tonen dat de medische problematiek van mevrouw [REDACTED] nog steeds actueel is.

Gelet op de medische onmogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 57, § 2 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW-wet). Appellanten hebben dan ook recht op financiële steun.

17 Appellanten stellen dat indien het hof van oordeel zou zijn dat artikel 57, § 2 van de OCMW-wet alsnog van toepassing zou zijn, dat het OCMW Aalst dan tekort is geschoten in haar informatieplicht inzake de opvangstructuren van Fedasil.

Zij hebben als familie met minderjarige kinderen in illegaal verblijf recht op materiële steun van/opvang door Fedasil. Het OCMW Aalst heeft geen aanvraag in die zin ingediend bij Fedasil. Bij gebrek hieraan moet het OCMW veroordeeld worden tot het toekennen van financiële steun.

18 In een tweede grief stellen appellanten dat het vonnis van de eerste rechters in tegenspraak is met de Abdida-rechtspraak van het Europese Hof van Justitie.

Appellanten wijzen erop dat er nog steeds een beroep hangt bij de RvV tegen de beslissing van ongegrondheid van de medische regularisatie van mevrouw [REDACTED]

Zij verwijzen naar de rechtspraak die oordeelt dat er een automatisch schorsend karakter moet worden toegekend aan een RvV-beroep wanneer een eventuele uitwijzing een ernstig risico inhoudt op een ernstige en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidssituatie van de betrokkene. Het volstaat in dit geval dat wordt aangetoond dat de 9-teraanvraag niet kennelijk ongegrond is en dat het tegenover de RvV ingeroepen middel ernstig voorkomt. Van zodra er sprake is van een verdedigbare grief (een ernstig voorkomend middel bij de RvV) wordt een schorsend karakter toegekend aan deze procedure, ook al wordt dit middel naderhand verworpen. Aldus moet er zelfs niet (langer) onderzocht worden of er sprake is van medische overmacht.

Vermits de argumenten van appellanten niet kennelijk ongegrond zijn, heeft het bij de RvV ingediende beroep een schorsende werking zodat het terugkeerbesluit dat werd genomen ten opzichte van appellanten opgeschort is en zij in afwachting van een beslissing volgend op dit beroep legaal in België verblijven. Bijgevolg hebben zij recht op maatschappelijke dienstverlening o.v.v. financiële steun van het OCMW om hen toe te laten te voorzien in hun basisbehoeften.

19 Appellanten houden voor dat zij behoeftig zijn. Door de stopzetting van de maatschappelijke dienstverlening bevinden zij zich in een moeilijke financiële situatie (schulden, huurachterstand, ...).

De aard van de sociale steun die verleend moet worden, moet dan ook gelijk zijn aan de sociale steun die appellanten kregen vóór de beslissing tot weigering van maatschappelijke dienstverlening omwille van hun illegaal verblijf.

4.2 Standpunt van het OCMW Aalst

20 Het OCMW Aalst stelt dat zij haar beslissing heeft genomen naar aanleiding van een rechtsgeldige beslissing van de DVZ, waarbij het verzoek van mevrouw ████████ tot medische regularisatie ongegrond verklaard werd. Deze beslissing is uitvoerbaar bij voorraad, zodat het beroep tegen deze beslissing bij de RvV niet schorsend is.

Appellanten argumenteren in de voorliggende procedure enkel waarom de beslissing van de DVZ ongegrond zou zijn, maar dit betoog dient niet ten aanzien van het OCMW te worden gehouden. Het is immers niet aan het OCMW om een afweging te maken omtrent de gegrondheid van de ingeroepen omstandigheden. De eerste rechters hebben deze discussie oordeelkundig vermeden. Zij hebben terecht geoordeeld dat aan het beroep bij de RvV enkel in uitzonderlijke omstandigheden schorsende werking kan worden toegekend. De arbeidsrechtbank die gevat is door een geschil over maatschappelijke dienstverlening, beschikt dienaangaande slechts over een marginaal toetsingsrecht. Het komt deze rechtbank niet toe zich te mengen in de discussie over het verblijfsrecht van appellanten.

21 Voor de beoordeling van de zaak is het enkel relevant of het OCMW Aalst zich al dan niet terecht gesteund heeft op een rechtsgeldig genomen beslissing van de DVZ, hetgeen zij correct heeft gedaan.

Appellanten trachten de discussies over hun recht op maatschappelijke dienstverlening en over hun verblijfsrecht op een hoop te gooien om op die manier verwarring te zaaien. Zij zijn evenwel op basis van een niet schorsende beslissing van de DVZ illegaal in het land, zij tonen geen overmacht aan en zijn bijgevolg niet meer ten laste van het OCMW Aalst.

Het OCMW dient zich niet te bulgen over de medische stukken en hoeft deze dus ook niet te weerleggen. Het OCMW is niet medisch onderlegd, noch gespecialiseerd in de medische situatie van de gezondheidszorg over de ganse wereld, hetgeen net de reden is waarom het OCMW de beslissingen van de DVZ dient te volgen en niet over een eigen interpretatiebevoegdheid beschikt.

Appellanten leveren geen bewijs van de door hen ingeroepen overmacht. De stukken die zij neerleggen zijn ontoereikend om te stellen dat een terugkeer van mevrouw ████████ naar Rwanda een ernstig risico inhoudt omdat haar gezondheidstoestand op een ernstige en onomkeerbare wijze zou verslechteren.

22 Het OCMW Aalst stelt verder dat appellanten de verkeerde organisatie aanspreken voor hulp.

Het OCMW heeft ten aanzien van personen in illegaal verblijf enkel de taak om, overeenkomstig artikel 57, § 2 van de OCMW-wet, te voorzien in dringende medische hulp. Het OCMW blijft deze hulp ook onafgebroken verstrekken (cfr. de beslissingen genomen na maart 2019).

Het is daarentegen de exclusieve taak van Fedasil om maatschappelijke dienstverlening te voorzien voor gezinnen in illegaal verblijf met minderjarige kinderen, via het aanbieden van een opvangplaats in een opvangcentrum. Er is geen subsidiaire rol voorzien voor het OCMW indien Fedasil zijn wettelijke opdracht niet zou vervullen.

Op het OCMW rust enkel een informatieplicht over het bestaan van materiële hulp. Het OCMW Aalst stelt dat het deze verplichting heeft nageleefd maar dat appellanten niet wensten in te gaan op de mogelijkheid tot opvang bij Fedasil. Bijgevolg was het OCMW er niet toe gehouden een aanvraag in te dienen bij de Dispatching van Fedasil. Mochten appellanten alsnog wensen in te gaan op deze opvang door Fedasil, dan zal het OCMW hiertoe onmiddellijk het nodige doen.

23 Het OCMW Aalst merkt tevens op dat aan appellanten niet enkel in België asiel geweigerd werd. Mevrouw [REDACTED] vroeg ook asiel aan in Zweden, wat haar eveneens geweigerd werd. Niettegenstaande de asielaanvraag in België werd afgewezen en haar een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, heeft zij haar kinderen alsnog naar hier laten overbrengen.

Mevrouw [REDACTED] kreeg op haar verzoeken in het kader van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet steeds een negatief antwoord. Alle instanties oordeelden dat zij niet gemachtigd is om in België te verblijven. Het gevolg hiervan is dat de taak van het OCMW beperkt werd.

Wanneer zij tegen herhaalde beslissingen en bevelen blijft ingaan en weigert om gebruik te maken van de diensten van Fedasil, is het normaal dat haar schulden oplopen. Deze kunnen niet beschouwd worden als uitzonderlijk.

Het OCMW Aalst is dan ook van oordeel dat het aan alle verplichtingen (verlenen van dringende medische hulp, informatieplicht inzake opvang bij Fedasil, ...) heeft voldaan en dat er geen sprake kan zijn van enige verdere gehoudenheid.

5 Bespreking

5.1 De ontvankelijkheid van het hoger beroep

24 Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

5.2 De gegrondheid van het hoger beroep

25 Bij beslissing van 31 januari 2019 heeft de DVZ de vraag tot medische regularisatie van mevrouw [REDACTED] op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Hierdoor verloren appellanten hun recht op verblijf in België.

Mevrouw [REDACTED] heeft tegen deze beslissing van de DVZ op 15 maart 2019 beroep ingesteld bij de RvV. Dit beroep schorst de tenuitvoerlegging van de beslissing van de DVZ evenwel niet (art. 39/79 vreemdelingenwet a contrario). Aldus worden appellanten beschouwd als vreemdelingen die illegaal in het land verblijven.

26 Er bestaat tussen partijen geen betwisting over het feit dat appellanten behoeftig zijn. Hun staat van behoeftigheid werd door het OCMW Aalst erkend in het sociaal verslag dat aan de bestreden beslissing voorafging. De in conclusies aangehaalde elementen inzake de veelvuldige asiel- en regularisatieaanvragen die appellanten reeds hebben ingesteld, doen hieraan geen afbreuk. Appellanten leggen bovendien zelf diverse stukken neer die wijzen op betalingsachterstallen.

27 Krachtens artikel 1, lid 1 van de OCMW-wet heeft elke persoon recht op maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Artikel 57, § 2, 1° van de OCMW-wet bepaalt evenwel dat in afwijking van de andere bepalingen van deze wet, de taak van het OCMW beperkt is tot het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft.

Opdat ten aanzien van vreemdelingen in illegaal verblijf de dienstverlening wordt beperkt tot dringende medische hulp, is het niet vereist dat hun een bevel is betekend om het grondgebied te verlaten (D. TORFS, M.A. MASSCHELEIN, R. MARYNISSEN, OCMW-dienstverlening, die Keure, losbl. p. 739, rn. 6.82).

28 De vraag die in deze zaak moet worden beantwoord, is of appellanten, nadat de DVZ de regularisatieaanvraag van mevrouw [REDACTED] hebben afgewezen, alsnog aanspraak kunnen maken op maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van financiële steun (en niet louter op dringende medische hulp).

Appellanten stellen van wel. Zij beroepen zich hiervoor op het principe van de “medische overmacht” en op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Abdida en de hierop volgende arresten.

29 In zijn arrest nr. 80/99 van 30 juni 1999 (www.const-court.be) beantwoordde het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag of artikel 57, § 2 van de OCMW-wet in strijd was met het gelijkheidsbeginsel aangezien deze bepaling het recht op maatschappelijke dienstverlening schrapte voor *elke* vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zonder daarbij een uitzondering te maken voor de vreemdeling die zich omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid bevond om uitvoering te kunnen geven aan dit bevel. Het Hof stelde dat dergelijk onderscheid inderdaad zonder redelijke verantwoording is.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat: *“Indien de maatregel waarin artikel 57, § 2, voorziet, wordt toegepast op personen die, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn gevolg te geven aan het bevel België te verlaten, behandelt hij zonder redelijke verantwoording op dezelfde wijze personen die zich in fundamenteel verschillende situaties bevinden: diegenen die kunnen worden verwijderd en diegenen die om medische redenen niet kunnen worden verwijderd. In die mate is artikel 57, § 2, discriminerend.”*

In het arrest nr. 194/05 van 21 december 2005 voegde het Grondwettelijk Hof daar aan toe dat de voorwaarde om te oordelen of een persoon in de absolute onmogelijkheid verkeert om het grondgebied te verlaten, ook bepaald kan worden door het ontbreken van adequate verzorging in het land van oorsprong. Bovendien oordeelde dit Hof dat ook familieleden van een persoon die om medische redenen in de onmogelijkheid is om het grondgebied te verlaten, recht hebben op steun.

Het Hof van Cassatie sloot zich vervolgens bij deze rechtspraak aan in een arrest van 15 februari 2016 (AR-nr. S.98.0010.F, www.juridat.be) en maakte een uitzondering op de bepalingen van artikel 57, § 2 van de OCMW-wet voor *“de vreemdeling die, om medische redenen, onmogelijk gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij niet daadwerkelijk toegang heeft tot de gepaste medische verzorging in zijn land van herkomst of in een andere Staat die hem moet opnemen.”*

30 Bovendien oordeelde het Europese Hof van Justitie op 18 december 2014 (C-562-13, *Abdida t. CPAS Ottignies-Louvain-la-Neuve*) dat het annulatieberoep tegen een 9ter-weigering in bepaalde gevallen een schorsende werking moet hebben en bijgevolg toegang moet geven tot (volledige) maatschappelijke dienstverlening voor de aanvrager.

In deze zaak ondervroeg het arbeidshof Brussel het Hof van Justitie naar de conformiteit van enerzijds het gebrek aan schorsende werking van het beroep bij de RvV en anderzijds het stopzetten van de maatschappelijke dienstverlening met de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedure in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de richtlijn 2003/9 van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Het Hof van Justitie verwees in dit arrest naar de bepalingen met betrekking tot het non-refoulementsbeginnsel en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel die blijken uit de samenlezing van enerzijds het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en anderzijds de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en oordeelde:

“De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling:

– die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en
– die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van die derdelander teneinde te verzekeren dat de dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin die lidstaat als gevolg van het instellen van dat beroep verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen.”

31 In een meer recente zaak ondervroeg het arbeidshof Luik het Hof van Justitie over de concrete uitlegging van de principes het Adida-arrest. Bij arrest van 30 september 2020 (C-233/19, B. t. OCMW van Luik) oordeelde het Hof van Justitie:

“De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat een nationale rechterlijke instantie die uitspraak dient te doen in een geding inzake sociale bijstand waarvan de uitkomst afhangt van een eventuele schorsing van de gevolgen van een terugkeerbesluit dat is genomen ten aanzien van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, moet oordelen dat een beroep tot schorsing en annulatie van dat besluit van rechtswege de schorsing ervan meebrengt, ook al resulteert die schorsing niet uit de toepassing van de nationale regeling, wanneer:

– dat beroep argumenten bevat waarmee wordt aangevoerd dat de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico zou inhouden dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert en die argumenten niet kennelijk ongegrond lijken te zijn, en
– de betrokken regeling niet voorziet in een andere beroepsmogelijkheid waarvoor nauwkeurige, duidelijke en voorzienbare regels gelden en die van rechtswege de schorsing van dat besluit met zich meebrengt.”

Het Hof van Justitie komt ook in een tweede arrest van 30 september 2020 (C-402/19, LM t. OCMW Seraing) tot een gelijkaardige conclusie, met name:

“De artikelen 5, 13 en 14 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van artikel 7, artikel 19, lid 2, en de artikelen 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet bepaalt dat er in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander, wanneer:

- deze derdelander beroep heeft ingesteld tegen een jegens hem genomen terugkeerbesluit;*
- het meerderjarige kind van deze derdelander aan een ernstige ziekte lijdt;*
- de aanwezigheid van die derdelander bij dit meerderjarige kind onmisbaar is;*
- er namens dat meerderjarige kind beroep is ingesteld tegen een jegens hem genomen terugkeerbesluit, waarvan de uitvoering voor dat kind een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en*
- die derdelander niet over de middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud te voorzien.*

32 Bij toepassing van voormelde rechtspraak op de voorliggende zaak, stelt het arbeidshof vast dat de staat van behoeftigheid van appellanten niet betwist is (cf. rn. 27) en dat appellanten beroep hebben ingesteld bij de RvV tegen de beslissing van de DVZ van 31 januari 2019 waarmee de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Het hof stelt tevens vast dat appellanten in hun beroepsverzoekschrift van 15 maart 2019 vermeldden dat mevrouw [REDACTED] aan een aantal ernstige ziektes/aandoeningen lijdt: zij is HIV-positief, zij heeft baarmoederkanker en heeft te kampen met een post-traumatisch stress syndroom.

In dit beroepsverzoekschrift wordt tevens uitvoerig toegelicht dat de uitvoering van de beslissing van de DVZ en het hiermee gepaard gaande terugzenden van appellanten naar Rwanda voor mevrouw [REDACTED] een ernstig risico zou inhouden dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zou verslechteren. De aangevoerde middelen worden tevens gestaafd aan de hand van talrijke medische attesten van de behandelende artsen van mevrouw [REDACTED]

Zo attesteren prof. dr. Allard en dr. Seyler in hun verslagen van respectievelijk 19 juli 2019 en 27 februari 2019 o.m. dat de baarmoederkanker regelmatige opvolging vereist (de chirurgische behandeling is nog bezig en de evolutie van de ziekte is nog niet zeker; vermits de resectie niet volledig was, is een nauwe gynaecologische opvolging noodzakelijk), dat voor de HIV-infectie een chronische doorlopende behandeling essentieel is (deze moet levenslang en zonder onderbreking worden genomen) en dat mevrouw [REDACTED] voor het PTSD opgevolgd wordt. De stopzetting van de therapieën zou lijden tot progressie van de ziektes en tot het overlijden van de patiënt. Prof. Dr. Allard vreest dat mevrouw [REDACTED] een groot gevaar loopt als ze naar haar land van herkomst wordt teruggestuurd omdat haar behandelingen er niet (optimaal) zouden kunnen doorlopen. De

bevindingen van de behandelende artsen worden tevens gestaafd aan de hand van medische literatuur.

Prof. Dr. Allard geeft tevens een recente medische update in een verslag van 22 januari 2020.

Gelet op de uitgebreid gestaafde analyse van de medische toestand van mevrouw [REDACTED] lijkt het standpunt van appellanten als zouden de gevolgen van de door de DVZ genomen beslissing (een terugkeer naar Rwanda) een ernstig risico inhouden dat de gezondheidstoestand van mevrouw op ernstige en onomkeerbare wijze zou verslechteren, niet kennelijk onredelijk. Dit oordeel blijft gestand, zelfs al hield de arts-adviseur van de DVZ er een ander standpunt op na en zelfs al zou de RvV – na onderzoek van het dossier – tot een andere conclusie komen.

Aldus is het hof van oordeel dat, ondanks het feit dat aan de beroepsprocedure bij de RvV in de Belgische rechtsorde geen schorsende werking werd toegekend, deze voor de beoordeling van de vordering van appellanten inzake het bekomen van een maatschappelijke dienstverlening, alsnog schorsend werkt.

Hiermee rekening houdende, wordt er aldus van uitgegaan dat appellanten voor de duur van de lopende procedure voor de RvV niet illegaal in het land verblijven. De maatschappelijke dienstverlening waarop zij aanspraak kunnen maken, dient dan ook niet te worden beperkt tot dringende medische hulp.

33 Appellanten maken derhalve terecht aanspraak op maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van financiële steun equivalent aan het leefloon categorie met gezinslast en de gewaarborgde kinderbijslag voor [REDACTED] vanaf 1 februari 2019.

Het OCMW Aalst dient ook de medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten vanaf 1 februari 2019 verder ten laste te nemen, hetgeen zij ook steeds heeft gedaan zonder dit ook maar enigszins te betwisten.

34 Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, hoeft het hof niet verder in te gaan op de aangevoerde elementen inzake het onthaal en de opvang door Fedasil van een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft (art. 57, §2, 2° OCMW-wet).

35 Het hoger beroep is in hoger vermelde mate gegrond. Het vonnis van de eerste rechters wordt in die zin hervormd.

36 De door appellanten gevorderde rechtsplegingsvergoeding dient te worden herleid naar het bedrag van 174,94 euro (bedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering voor zaken bedoeld in artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek).

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de bovenstaande gronden.

Rechtsprekend op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Gelet op het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, uitgebracht door Wim Van Nieuwenhove, advocaat-generaal, neergelegd op de griffie op 5 oktober 2020.

Verklaart het hoger beroep van appellanten ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Hervormt het bestreden vonnis van de kamer A6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Aalst, van 5 december 2019 (19/400/A) behoudens voor wat de beslissing over de ontvankelijkheid van de vordering en de veroordeling tot de kosten betreft.

Verklaart de oorspronkelijke vordering van appellanten ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing van het OCMW Aalst van 6 maart 2019 voor zover hierin de toekenning aan appellanten van maandelijkse steun equivalent aan het leefloon vanaf 1 februari 2019 werd stopgezet.

Zegt voor recht dat het OCMW Aalst ertoe gehouden is om aan appellanten maatschappelijke dienstverlening toe te kennen onder de vorm van financiële steun equivalent aan het leefloon categorie met gezinslast en de gewaarborgde kinderbijslag voor [REDACTED] en dit vanaf 1 februari 2019.

Verwijst het OCMW Aalst, overeenkomstig artikel 1017, tweede alinea, van het Gerechtelijk Wetboek in de kosten van het hoger beroep.

Bepaalt de te vereffenen gerechtskosten als volgt:

- **aan de zijde van appellanten:**
  - 174,94 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep
- **aan de zijde van het OCMW Aalst:** geen opgave van kosten (noch in de procedure in eerste aanleg, noch in de procedure hoger beroep)

Legt de bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die in overeenstemming met artikel 1018, 1ste lid, 8° van het Gerechtelijk Wetboek een gerechtskost uitmaakt en die in overeenstemming met artikel 4, § 2, 2de alinea, 3° van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand bij de neerlegging van haar verzoekschrift tot hoger beroep niet van appellanten kon worden geïnd, in overeenstemming met artikel 1017, 2de lid van het Gerechtelijk Wetboek ten laste van het OCMW Aalst.

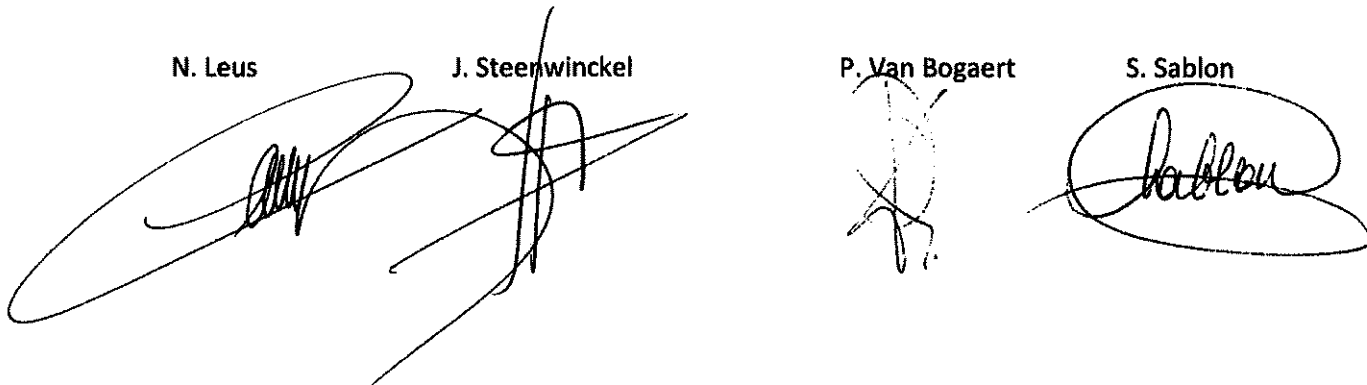
Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Gent, zesde kamer, samengesteld uit Sara Sablon, raadsheer in het arbeidshof, Peter Van Bogaert, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Jan Steenwinckel, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende, en in openbare terechtzitting van zeven december tweeduizend twintig uitgesproken door Sara Sablon, voorzitter, met bijstand van Nadia Leus, griffier.

N. Leus

J. Steenwinckel

P. Van Bogaert

S. Sablon

Am

Eensluitend verklaarde kopie

Afgeleverd aan: [REDACTED]

art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Gent, 09-12-2020

[Handwritten signature]
Nadia LEUS
griffier